

2. Мінімальні стандартні правила ООН, що стосуються відправлення правосуддя щодо неповнолітніх (Пекінські правила) // Правове положення неповнолітніх в Україні : збірник законодавчих актів і нормативних актів / уклад. В.Л. Кройтор, В.Ю. Євко. – Харків: Еспада, 2002. – 576 с.

3. Омеляненко Г. Адаптація кримінально-процесуального законодавства України про судочинство у справах неповнолітніх до Мінімальних стандартів / Г. Омеляненко // Право України. – 2002. – № 6. – С. 79–83.

4. Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні : Закон України № 2782-ХІІ від 16.11.1992 // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 1. – Ст. 1–7.

Анотація

Гидулянова Є. М. Окремі аспекти забезпечення прав неповнолітніх за новим кримінально-процесуальним законодавством України в контексті міжнародних стандартів. – Стаття.

Стаття присвячена дослідженню питання щодо необхідності забезпечення права неповнолітнього на конфіденційність у кримінальному провадженні. Проаналізовані норми чинного кримінально-процесуального законодавства, норми міжнародно-правових актів. Висловлені пропозиції щодо імплементації принципу конфіденційності щодо неповнолітніх у кримінально-процесуальне законодавство України.

Ключові слова: неповнолітні, додаткові гарантії захисту прав та охоронюваних законом інтересів, ювенальна юстиція, кримінальна юстиція щодо неповнолітніх.

Аннотация

Гидулянова Е. Н. Отдельные аспекты обеспечения прав несовершеннолетних согласно новому уголовно-процессуальному законодательству Украины в контексте международных стандартов. – Статья.

Статья посвящена исследованию вопроса о необходимости обеспечения права несовершеннолетнего на конфиденциальность в уголовном судопроизводстве. В рамках исследования проанализированы нормы действующего уголовно-процессуального законодательства, нормы международно-правовых актов. Внесены предложения относительно имплементации принципа конфиденциальности в отношении несовершеннолетних в уголовно-процессуальное законодательство Украины.

Ключевые слова: несовершеннолетние, дополнительные гарантии защиты прав и охраняемых законом интересов, ювенальная юстиция, уголовная юстиция в отношении несовершеннолетних.

Summary

Gidulyanova E. N. Certain aspects of the rights of minors under the new Criminal Procedure Code of Ukraine in the context of international standards. – Article.

The article is devoted to the question of the need to provide rights of a minor to privacy in criminal proceedings. The study analyzed the norms of the criminal procedure law, the norms of international legal acts. Some suggestions regarding the implementation of the principle of confidentiality regarding minors in criminal procedure legislation of Ukraine were made.

Key words: minors, additional safeguards to protect the rights and interests protected by law, juvenile justice, criminal justice to minors.

УДК 343.132

А. В. Підгородинська

ОСОБЛИВОСТІ ВИЗНАННЯ ТА ВИКОНАННЯ ІНОЗЕМНИХ РІШЕНЬ ПІД ЧАС ЗДІЙСНЕННЯ ОКРЕМИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ДІЙ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Актуальність теми. Необхідність співробітництва в кримінальному процесі у формі визнання й виконання іноземних судових рішень може виникати на різних стадіях кримінального процесу. Так, на стадіях досудового розслідування та судового розгляду кримінальних справ досить часто виникає необхідність, наприклад,

© А. В. Підгородинська, 2013

проведення процесуальних дій на території іноземної держави (надання правової допомоги у вузькому розумінні). Зрозуміло, що проведення слідчих дій компетентних органів держави обмежено певною територією. Для розслідування злочинів з іноземним елементом необхідним є здійснення процесуальних дій на території іноземної держави. Тому одним із пріоритетних питань у контексті досліджуваної проблеми є питання конфлікту юрисдикцій та екстратериторіальної дії кримінально-процесуального права у сфері національної юрисдикції. Такі конфлікти мають вирішуватись у площині міжнародно-правових договорів і національного кримінально-процесуального законодавства.

Мета – дослідити правову природу, особливості визнання та виконання іноземних рішень під час здійснення окремих процесуальних дій у кримінальному провадженні.

Виклад основного матеріалу. Повноваження щодо одержання доказів, виконання процесуальних дій передаються (делегується) під час здійснення взаємної правової допомоги щодо кримінальних справ компетентними органами однієї держави (запитуючої) компетентним органам іншої держави (запитуваної). Така передача компетенції проявляється, наприклад, у наданні дозволу компетентному органу запитуваної держави збирати докази у власній кримінальній справі. Такий дозвіл надається на виконання тільки тієї процесуальної дії, яка є предметом доручення (запиту, клопотання) у порядку, передбаченому кримінально-процесуальним законодавством запитуваної держави.

Передумовою направлення міжнародного доручення є прийняття відповідного рішення. Українське законодавство передбачає, що останнє має бути виражене у визначеній процесуальній формі (постанові, ухвалі тощо). Однак не завжди певні дії можуть виражатися в такій формі. Наприклад, прийняття рішення щодо необхідності міжнародної взаємодії не оформляється спеціальною постановою. Відповідно, у всіх випадках виконання міжнародного доручення мова йде про визнання та виконання відповідного рішення, яке було прийняте компетентним органом іноземної держави.

Однак із точки зору національного законодавства таке твердження має умовний характер, про визнання й виконання рішення мова може йти тоді, коли останнє виражено в певній процесуальній формі. Перед тим як прийняти рішення про виконання, відбувається певна «впізнавальна» процедура. Визнання й виконання процесуального рішення в цьому разі прямо залежить від того, чи визнає уповноважений орган запитуваної держави за можливе виконання конкретного доручення (клопотання, запиту) іноземної держави після вивчення останнього на предмет дотримання форми та змісту (передбачених національним законодавством і міжнародним договором) і відсутності обставин, що перешкоджають виконанню доручення, на допустимість поширення законної сили іноземного судового рішення на територію України в порядку, передбаченому національним законодавством і міжнародними договорами, і як результат, поширення юридичної сили іноземного судового рішення на територію України в порядку, передбаченому національним законодавством і міжнародними договорами.

Оформлення рішення про визнання законодавством не вимагається в цьому випадку. Таким чином, у разі виконання доручення про проведення іноземною

державою конкретних процесуальних дій можна умовно говорити про фактичне визнання (тобто таке, що відбувається за фактом перевірки необхідних обставин). Про юридичне визнання можна говорити, коли закон зобов'язує виносити рішення й оформляти його в певній формі (наприклад, під час визнання вироків іноземних судів).

Досить важливим і дискусійним є питання щодо можливості винесення процесуальних рішень компетентними органами запитуваної держави в процесі взаємодії.

У літературі існують різні думки щодо відповіді на зазначене питання [1, с. 23; 2, с. 53; 3, с. 9].

Варто погодитися з думкою авторів, які вважають за необхідне всі процесуальні рішення виносити компетентним органом іноземної держави, який здійснює кримінальне провадження й запитує правову допомогу. В іншому разі компетентні органи запитуваної держави вимушені виходити за межі предмета міжнародного доручення (прохання про виконання конкретно визначених процесуальних дій) виконувати дії, про які в такому дорученні не йдеться, виносити щодо кримінальної справи, розслідування якої знаходиться під юрисдикцією іншої держави, процесуальні рішення. Компетентний орган запитуючої держави делегує частину власної компетенції, і ця частина стосується саме процесуальних дій, прохання про виконання яких є предметом доручення, а не всього розслідування.

Навіть деякі двосторонні міжнародні договори, процесуальні законодавства держав вимагають попереднього винесення рішень щодо процесуальних дій, які проводяться за дозволом суду, надісланням останніх (або їх копій) до запитуваної держави. Кримінальний процесуальний кодекс України 2012 р. (у ст. 562) передбачає за необхідності проведення окремих слідчих дій під час надання міжнародної правової допомоги, якщо на це потрібен спеціальний дозвіл прокурора або слідчого судді, отримувати його згідно з українським законодавством. Не завжди всі вищезазначені вимоги можуть бути задоволені лише тією інформацією, яка міститься в дорученні, тому відповідь на питання про те, чи буде таке рішення судді законним, обґрунтованим і вмотивованим, не завжди є однозначною. Така ситуація може негативно вплинути на ефективність і своєчасність виконання процесуальних дій.

Деякі автори (зокрема, О.І. Виноградова) із цього приводу зазначають, що такі дії не можна вважати правомірними, тому що на іноземну державу не поширюються норми внутрішнього законодавства України й вимоги щодо оформлення тією чи іншою державою доручення регулює відповідний міжнародний договір, на підставі якого вона звертається до України. Якщо цим договором не передбачається надання копій документів, то вимагати їх від цієї держави, посилаючись на норми національного законодавства, неприпустимо [4, с. 19]. Дійсно, компетентні органи будуть вивчати доручення на предмет виконання умов міжнародного договору, як і на предмет відповідності (не суперечності) національному законодавству (у випадку виявлення такої невідповідності можуть відмовити у виконанні доручення згідно зі ст. 19 Мінської конвенції 1993 р.).

Кримінально-процесуальний кодекс Азербайджанської Республіки (ст. 491.4) передбачає, що коли для виконання офіційного звернення про надання правової допомоги та прохання виникне необхідність процесуальних та інших дій, які вимагають отримання санкції (постанови) суду, органи кримінального переслідування

Азербайджанської Республіки зобов'язані звернутися стосовно цього питання до відповідного суду Азербайджанської Республіки, який здійснює функцію судового контролю [5].

У таких випадках мова йде про виконання тих рішень іноземних органів, які відображаються в запитах і дорученнях та додаються до них. Так, Європейська конвенція про взаємну правову допомогу в кримінальних справах 1959 р. у ст. 1 передбачає: «Договірні Держави зобов'язуються надавати одна одній, відповідно до положень Конвенції, якнайширшу взаємну допомогу в кримінальному переслідуванні правопорушень, покарання яких на момент прохання про надання допомоги підпадає під юрисдикцію судових властей Запитуючої сторони» [6].

Так, у Договорі між Україною та Бразилією про правову допомогу в кримінальних справах (ч. 1 ст. 5) зазначається: «Суди Запитуваної держави видають ордери на обшук або інші розпорядження, необхідні для виконання запиту» [7]. Подібне положення містить також Договір між Україною та Сполученими Штатами Америки про правову допомогу в кримінальних справах [8].

Таким чином, положення міжнародних договорів найчастіше мають загальний характер, прямо можуть не вказувати на необхідність винесення рішення щодо здійснюваних у порядку міжнародної допомоги дій, однак такі вимоги можуть поставати з їхнього змісту. Проте якщо виконувані дії не пов'язані з обмеженням прав і законних інтересів учасників кримінально-процесуальної дії, а навпаки, будуть додатковою гарантією захисту прав та інтересів таких осіб, то в необхідних випадках такий вихід за межі доручення є правомірним (обґрунтований вихід за межі предмета доручення). Для того щоб не виникало подібних колізій, важливо фіксувати моменти, принципово важливі для договірних сторін у міжнародних договорах, або конкретизувати в національних кримінально-процесуальних законодавствах. Крім того, у разі виникнення сумнівів щодо можливості виконання запитуваною державою доручення пропонується також проводити попередні консультації (у телефонному режимі або в інший спосіб) із метою інформування про особливості національного провадження певних процесуальних дій.

Зазначимо, що міжнародно-правові акти, як багатосторонні [9], так і двосторонні, не містять вичерпного переліку процесуальних дій, які можуть проводитися на прохання компетентного органу іноземної держави. Кожен із таких договорів має своє коло процесуальних дій, які можуть виконуватися на територіях договірних держав на підставі доручень. Не надто важливим є закріплення в міжнародних договорах вичерпного переліку процесуальних дій, які можна запитувати; важливо, щоб їх здійснення було погоджене (на предмет наявності процесуальної можливості виконання) із запитуваною державою з метою реалізації принципу якнайтіснішого співробітництва та не суперечило законодавству такої держави.

Для ефективного надання й отримання міжнародної правової допомоги важливою є наявність підстав та умов взаємодії. Останні, як правило, визначаються відповідними міжнародними договорами та/або національним законодавством держав. Відсутність так званих негативних підстав, які перешкоджали б реалізації правової допомоги, створює можливість як надати, так і запитати необхідну правову допомогу.

У літературі виокремлюється також поняття приводу правової допомоги як джерела інформації, з якого встановлюється повноваження з надання міжнародно-правової допомоги в кримінальних справах та юридичні факти, які зумовлюють правовідносини процесуальної взаємодії держав у сфері кримінального судочинства. Такими приводами визнаються правовий акт (як дія і як документ) компетентного органу іноземної держави, спрямований на процесуальну допомогу в розслідуванні/вирішенні кримінальної справи, який має належну правову форму; безпосереднє виявлення компетентною установою юстиції певної держави діяння, яке має ознаки злочину за кримінальним законодавством іноземної держави [2, с. 86].

Таким чином, приводами для взаємодії під час надання правової допомоги є міжнародні доручення (варто зазначити, що в різних міжнародних договорах вони називаються по-різному: запити, прохання, вимоги, клопотання, доручення). Однак для всіх цих документів загальними є такі риси: 1) засновані на міжнародно-правових актах чи принципі взаємності; 2) спрямовані на співробітництво держав у кримінальному процесі; 3) складені компетентним органом договірних держав; 3) містять у собі прохання; у деяких випадках – рішення, виконати яке необхідно на території запитуваної держави.

Міжнародний запит (доручення) є процесуальним документом, у якому зосереджено відповідне прохання. Крім того, у деяких випадках для того щоб направити запит та отримати необхідну допомогу, необхідно попереднє винесення рішення. Останнє буде не тільки юридичною підставою запиту допомоги, а й підставою її надання.

Мова йде про випадки, коли необхідно провести такі слідчі дії, які згідно із законодавствами деяких країн мають бути санкціонованими певними суб'єктами. Так, Закон Канади «Про взаємну правову допомогу в кримінальних справах» передбачає, що канадські суди наділені повноваженнями санкціонування обшуку, виїмки на своїй території [10, с. 110].

Таким чином, зрозуміло, що для того щоб направити міжнародне доручення для здійснення певних слідчих дій, які потребують втручання у володіння осіб, порушуючи їх права, необхідно попередньо ухвалити рішення про це (ордер суду). Останнє має бути передано іноземній державі, яка виконуватиме доручення як правову підставу виконання. Крім того, якщо мова йде про обшук приміщення або іншого володіння особи, яке згідно із законодавством України здійснюється за рішенням суду, попереднє винесення такого рішення зробить можливим його виконання (за відсутності інших негативних підстав), усунувши невідповідність національному законодавству.

Суб'єктом визнання й виконання іноземного судового рішення насамперед є держава як суб'єкт міжнародно-правових відносин. Надаючи згоду (шляхом укладення відповідних договорів) на допустимість поширення обов'язкової сили іноземного процесуального рішення на своїй території, держава визнає їх і за допомогою відповідних органів робить можливим (шляхом створення внутрішньонаціональної законодавчої бази) застосування всіх необхідних заходів для виконання тих процесуальних дій і рішень, про які йдеться в запиті. Крім того, суб'єктами визнання іноземних судових рішень щодо проведення визначеної слідчої дії є державні органи, посадові особи запитуваної держави, на яких міжнародно-правовими договорами України,

законодавством України, відповідними відомчими угодами й іншими нормативно-правовими актами покладено обов'язок за наявності визначених умов допускати поширення обов'язкової сили процесуальних рішень, винесених компетентними органами запитуючої держави. Такими органами, вважаємо, є центральні органи запитуваної держави, на яких покладено обов'язок перевірки на предмет відповідності вимогам міжнародно-правового договору та несуперечності національному законодавству запитуваної держави, наявності чи відсутності умов, які перешкоджали б виконанню доручення та, відповідно, наявності рішення, на якому ґрунтується останнє. Центральними органами в Україні щодо надання міжнародної правової допомоги є Генеральна прокуратура України та Міністерство юстиції України. Однак світова практика знає й інші варіанти, коли такими органами є, наприклад, верховний судовий орган держави або відповідні органи виконавчої влади.

Для визнання на території України рішення, яке надійшло разом із дорученням і виконання якого запитується, не є обов'язковим проведення спеціальних юридичних процедур (як це, наприклад, робиться під час визнання вироків іноземних держав у процесі передачі засуджених осіб на територію громадянства для відбування покарання на території Російської Федерації), тому судовий порядок у цьому випадку не використовується.

Суб'єктами виконання іноземних судових рішень під час проведення окремих процесуальних дій є державні органи, які організовують виконання доручення, що надійшло від центрального органу (територіальні органи), та процесуальні органи, у складі яких є компетентні особи (слідчий, прокурор, суд, суддя), які безпосередньо займатимуться виконанням іноземного рішення.

Згідно із загальним правилом під час виконання міжнародних доручень (відповідно, і рішень) застосовується законодавство запитуваної держави. Однак на прохання запитуючої держави запитувана держава може застосувати й власні процесуальні норми (якщо це важливо, наприклад, для визнання допустимими певних доказів), якщо останньою надано згоду на це. Зазначимо, що деякі науковці заперечують доцільність застосування зазначеної можливості.

Важливе значення для ефективного надання/отримання міжнародної правової допомоги є використання принципу взаємності.

Взаємність знаходить своє вираження в багатьох сферах діяльності держав. Взаємність передбачає рівність, таким чином вона буде підкреслювати рівний статус України у відносинах з іншими державами. Відмова від останнього негативно відображається на міжнародно-правових намаганнях України. Крім того, з вимогою взаємності держава намагається забезпечити довіру до іноземних судових рішень. Визнаючи й виконуючи іноземні судові рішення (не тільки в кримінальних справах), Україна визнає останнє як законне, обґрунтоване, вмотивоване й обов'язкове на своїй території (за дотримання певних умов), а іноземна держава у свою чергу матиме підстави довіряти рішенням України. При цьому важливо виходити з власних національних інтересів.

Як справедливо зазначає М.І. Смирнов, наявність міжнародно-правового договору є певною гарантією для надання/отримання правової допомоги, це у свою чергу зобов'язує дотримуватися принципу *pacta sunt servanda* [11, с. 68].

Висновки. Визнання й виконання рішень іноземних судів під час провадження окремих процесуальних дій відбувається за законодавством запитованої держави. При цьому визнання, як правило, відбувається фактично, оскільки закон не вимагає проведення спеціальних юридичних процедур, спрямованих на визнання. Для реалізації інституту міжнародної правової допомоги необхідним є виконання іноземних процесуальних (у тому числі судових) рішень, на підставі яких або було направлено міжнародний запит, або які додаються згідно із загальним правилом і відповідно до законодавства запитованої держави (якщо останні не домовилися про інше). У провадженні щодо міжнародного розшуку, арешту та конфіскації доходів, одержаних злочинним шляхом, також передбачається визнання й виконання рішень іноземних судів, яке відбувається за законодавством запитованої держави.

Література

1. Волженкина В.М. Международное сотрудничество в сфере международной юстиции / В.М. Волженкина – СПб. : Б. в., 1998. – 44 с.
2. Пашковський М.І. Особливості доказування у кримінальних справах, пов'язаних з наданням міжнародної правової допомоги : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / М.І. Пашковський ; Київський національний ун-т імені Тараса Шевченка. – О., 2002. – 224 с.
3. Сизоненко А.С. Використання доказів, отриманих на території інших країн, у кримінальному процесі України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза» / А.С. Сизоненко ; Національна академія внутрішніх справ України. – К., 2004. – 18 с.
4. Виноградова О.І. Аналіз положень проекту КПК України, які регулюють питання міжнародного співробітництва у кримінальному процесі / О.І. Виноградова // Вісник ВСУ. – № 11. – 2007. – С. 19–24.
5. Кримінально-процесуальний кодекс Азербайджанської Республіки від 14 липня 2000 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.ugolovnykodeks.ru/category/ugolovno-processualny_kodeks_azerbaidgana.
6. Європейська конвенція про взаємну допомогу у кримінальних справах від 20 травня 1959 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_036.
7. Договір між Україною та Федеративною Республікою Бразилія про взаємну правову допомогу у кримінальних справах від 16 січня 2002 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/076_005.
8. Договір між Україною та Сполученими Штатами Америки про взаємну правову допомогу у кримінальних справах від 22 липня 1993 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/840_019.
9. Конвенція ООН про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом 8 листопада 1990 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_029.
10. Милинчук В.В. Институт взаимной правовой помощи по уголовным делам: действующая практика и перспективы развития / В.В. Милинчук. – М. : Юрлитинформ, 2001. – 352 с.
11. Смирнов М.І. Інститут взаємної правової допомоги у кримінальних справах: сучасний стан та перспективи розвитку : [монографія] / М.І. Смирнов. – О. : Фенікс, 2006. – 242 с.

Анотація

Підгородинська А. В. Особливості визнання та виконання іноземних рішень під час здійснення окремих процесуальних дій у кримінальному провадженні. – Стаття.

Питання про визнання й виконання іноземних процесуальних рішень досить часто ставиться під час надання чи отримання правової допомоги під час кримінального провадження. Погоджуючись надавати певну правову допомогу, держава через діяльність уповноважених і компетентних органів визнає іноземне процесуальне рішення та звертає його до виконання із застосуванням внутрішньодержавного механізму, заснованому на національному законодавстві.

Ключові слова: правова допомога, процесуальне рішення, визнання рішень, виконання рішень.

Аннотация

Подгородинская А. В. Особенности признания и исполнения иностранных решений при осуществлении отдельных процессуальных действий в уголовном производстве. – Статья.

Вопрос о признании и исполнении иностранных процессуальных решений достаточно часто возникает при получении или предоставлении правовой помощи в уголовном производстве. Соглашаясь предоставить определенную правовую помощь, государство посредством деятельности уполномоченных и компетентных органов признает иностранное процессуальное решение и исполняет его с применением внутригосударственного механизма, основанного на национальном законодательстве.

Ключевые слова: правовая помощь, процессуальное решение, признание решений, исполнение решений.

Summary

Pidgorodynska A. V. The peculiarities of the recognition and enforcement of foreign decisions in the implementation of certain legal proceedings in criminal procedure. – Article.

The question of recognition and enforcement of foreign procedural decisions quite often arise in obtaining or providing legal assistance in criminal proceedings.

The government, by providing certain legal assistance through the activities of empowered and competent authorities of the recognized foreign procedural decision and execute it using the internal mechanism based on national law.

Key words: legal assistance, procedural decision, recognition of decisions, execution of decisions.

УДК 343.114

Ю. С. Денисова

ПЕРЕГЛЯД СУДОВИХ РІШЕНЬ ЗА НОВОВІЯВЛЕНИМИ ОБСТАВИНАМИ В СИСТЕМІ ПЕРЕГЛЯДІВ СУДОВИХ РІШЕНЬ

Постановка проблеми. Реформування кримінального процесуального законодавства України зумовило необхідність здійснення наукового аналізу нових процесуальних норм, правових інститутів і стадій кримінального процесу, що зазнали суттєвих змін. До таких належить також одна з форм перегляду судових рішень – кримінальне провадження за нововиявленими обставинами.

Перегляд судових рішень спрямовується на забезпечення прав і законних інтересів учасників кримінального провадження, виявлення та виправлення судових помилок, що призвели до винесення незаконних, необґрунтованих і несправедливих судових рішень, а тому є важливою гарантією реалізації права на справедливий суд.

Стан дослідження. Перегляд судових рішень за нововиявленими обставинами в кримінальному процесі був предметом вивчення в роботах В.М. Беднарської, Н.Р. Бобечка, М.В. Ведіщева, М.О. Громова, В.Т. Маляренка, О.П. Рижаківа, В.С. Балакшина, П.А. Лупинської, Ю.О. Фідрі та інших учених.

У Кримінальному процесуальному кодексі України (далі – КПКУ), який було прийнято 13 квітня 2012 р., стадія перегляду судових рішень за нововиявленими обставинами змінила свою назву на кримінальне провадження за нововиявленими обставинами; також було розширено коло нововиявлених обставин, змінено порядок ініціювання перегляду судових рішень за нововиявленими обставинами, деталізовано процесуальний порядок перегляду судового рішення за нововиявленими